

nisterbordet. Endelig maa jeg sige en Ting til, og det er, at jeg er glad ved at høre fra Ministerbordet det Svar, der blev givet det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) med Hensyn til Forudsætningen for Loven af 1894. Jeg skønner ikke rettere, end at den Forudsætning — som, naar det kommer til Stykket ikke findes andre Steder end i det ærede Medlems Hjerne — i Virkeligheden ikke har gjort saa lidt Skade under Forhandlingen af de praktiske Spørgsmaal vedrørende Banesager i de Egne, som vi begge repræsenterer, og som have næsten ensartede Interesser. Jeg tror, at efter den Udtalelse, vi i Dag have hørt fra Ministerbordet, vil det være vanskeligt at bruge — for ikke at sige misbruge — denne Forudsætning saaledes og saa meget, som det er gjort hidtil i den stedlige Omtale af Baneprojekter. Jeg ved ikke, om det er Forslagsstillernes Mening at Sagen skal gaa i Udvalg, i saa Fald vil jeg anbefale Udvalgs Nedsættelse til videre Forhandling med Ministeren. Men der var jo ogsaa andre Veje, man kunde gaa, nemlig f. Eks. at ende Sagen med en Dagsorden eller lignende. Jeg kan ikke nægte, at efter den højtærede Ministers Udtalelser stiller det sig saaledes for mig, at dette Forslag vil føre til, at vi faa Regeringen til at tage Banesagen i sine Hænder og derefter i store Træk forelægge for os i den kommende Samling, hvad den anser for det mest formaalstjellige i de Hovedretninger, her er Tale om, nemlig først at faa Statsbanenettet afsluttet ved den projekterede Linie, og endelig efter Samraad med de stedlige, ledende Mænd at faa afgjort, hvor de private Linier skulle ligge. Med andre Ord, man skal naa til, at Regeringen skaffer Undersøgelser, Overslag osv., saa at man kan arbejde videre med rimelig Udsigt til at naa noget i en ikke for fjern Fremtid. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til videre Fremme.

Th. Nielsen: Naar jeg saa længe har holdt mig tilbage fra at deltage i Diskussionen her i Dag, er det, fordi min Stilling i Dag ganske vist er en anden end i foregaaende Aar. Som dette Tings ærede Medlemmer bekendt har jeg deltaget livlig i den Forpostfægning, som er gaaet forud for dette store Lovforslag, som det ærede Medlem for Bække (L. Rasmussen) var Ordfører for. Nu synes det jo, at Forpostfægningen er gaaet lidt længere ind over Landet mod Nordvest, og jeg har da ment, jeg kunde holde mig borte fra den. Men

naar der rettes saadanne Beskyldninger mod Forslagsstillerne, det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) og mig, at vi ved at stille vort Forslag lægger Hindringer i Vejen for andre Forslag, kan jeg ikke andet end protestere derimod for mit Vedkommende. Naar jeg er gaaet med til dette Forslag, som det ærede Medlem for Esbjerg og jeg stille, er det netop, fordi jeg frygter for det samme, som min ærede Medforslagsstiller frygter, nemlig at Statsbanerne og de private Baner, hvor der ingen Tilskud og Overslag er, kunde falde bort, og vi da komme til at staa kun med det ene gamle bekendte Baneforslag, nemlig Fortsættelse af Kolding—Egtved Banen til Grindsted. Den har jeg de to foregaaende Aar stillet mig imod, og jeg vil fremdeles stille mig imod den, naar den kommer paa særskilt Forslag, fordi jeg, som jeg tidligere har sagt, anser den for at komme som en Hindring for andre Baners Udvikling i det jærnbanelomme Rum. Men naar der kommer saa stort et Forslag, som der nu er kommet, hvor Banenettet udstrækker sig overalt i det jærnbanelomme Rum, og havde jeg haft Sikkerhed for, at Banerne vilde blive slaaede sammen i et samlet Forslag, saa at ingen af dem vilde blive vedtagen, før de alle vare blevne det — havde jeg haft fast Sikkerhed herfor, skulde jeg gerne have holdt mig tilbage. Men denne Sikkerhed forelaa ikke, og jeg foretrak da at gaa med til det Forslag, vi stille. Det ærede Medlem for Ribe (Busk) mente, at jeg skulde spørges privat, og jeg ved ikke, om han ikke ogsaa talte lidt om, at han havde talt privat med mig. Der vil jeg bemærke, at jeg vil ikke sige andet privat, end hvad jeg vil sige offentlig. Naar ærede Medlemmer spørge mig — og der er flere, der have spurgt mig — hvorfor jeg som Vejlemand ikke helst vil til Bramminge, vil jeg svare, at det kunde jeg godt være med til, hvis jeg skulde varetage Vejle Bys Interesser alene. Jeg kunde da sige: Vejle By ser sine Interesser bedst plejede ved, at Banen gaar til Bramminge. Men jeg staar ikke her for at forsvare en enkelt By eller Kommune, vi skulle her se paa det heles Vel, og derfor kan jeg forsvare at være med til at stille Forslag om at lade Banen gaa til Esbjerg. Staten koster mange Penge paa Esbjerg Havn, og det bliver mere og mere tydeligt, at Esbjerg er Stedet, hvortil Eksporten skal gaa, der er det, den store Trafik vil samle sig, Esbjerg er og bliver vor vigtigste Udførselshavn, og derfor mener jeg, at vi bør lægge Hovedfærdsels-